

РЕШЕНИЕ

№ 5854

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7421** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област срещу съдебно решение от 22.06.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 104- ти състав по нахд. № 16188/2019 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-003032/29.08.2019 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

В касационната жалба са изложени аргументи, че решението на районният съд е неправилно и незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон. Твърди, че към 15.03.2019г лицето Ш. е започнало да изпълнява трудовата си функция, поради което и безспорно е доказано извършването на вмененото нарушение. Моли да се отмени на обжалвания съдебен акт и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът- [фирма], в писмен отговор излага подробни доводи за неоснователност на касационната жалба. Твърди, че вмененото нарушение е

несъставомерно поради липса на подписан трудов договор към 15.03.2019 г., като в този случай приложима е разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ, а не тази на чл. 63, ал. 2 от КТ. Поддържа че след като не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл.63, ал. 1 от КТ, то не би могло да се стигне до нарушаване на чл.63, ал.2 от КТ. Моли съда да остави оспореното решение в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а обжалваното решение намира за правилно.

Административен съд София-град, XII-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка.

При извършена на 03.07.2019 г. в централния офис на [фирма] проверка, както и при последващи проверки на 09.07.2019 г., 17.07.2019 г. и 18.07.2019 г. в сградата на ДИТ било установено, че дружеството, в качеството си на работодател е допуснал на 15.03.2019 г. до работа Н. Ю. Ш. на длъжност „експерт външнотърговска дейност“ без предварително да и предостави заверено копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ за регистрация в Национална агенция по приходите (НАП) на сключения трудов договор. [фирма] е изпратила уведомление № 22388193129785 на 15.03.2019 г., но то не било прието поради „некоректен формат на линия“. На дружеството е съставен АУАН за нарушение разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ, а въз основа на него е издадено НП № 23-003032/29.08.2019 г., с което на основание чл. чл. 416, ал. 5 вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв.

Изложената фактическа обстановка съдът е приел с оглед показанията на свидетелите Ц. К. и Н. Ш., протокол за извършена проверка, справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, трудов договор № 2001/15.03.2019 г., фиш за заплати за месец март на Н. Ш., справка за осигурените лица, декларация от В. Г. на длъжност главен счетоводител в дружеството и останалите съдържащи се по административно-наказателната преписка писмени доказателства.

Въз основа на събраните по реда на чл. 283 от НПК писмени и гласни доказателства, въззивната инстанция обосновава извод за незаконосъобразност на наказателното постановление по съображения, че не се установява по несъмнен начин дружеството да е осъществило състава на вмененото му нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. В тази насока съдът отбелязва, че се касае за техническа грешка, а не за неподдаване на уведомление, поради което нарушението е явно незначително деяние по смис. на чл. 9, ал. 2 от НК и дружеството не следва да носи отговорност заради техническото отхвърляне на уведомлението от системата на НАП.

Суверенно право на решаващия съдебен състав е да формира вътрешно убеждение, но това следва да стане при обективно, всестранно и пълно изясняване на

всички обстоятелства по делото, обективизирано в мотивите към съдебния акт, което в конкретният случай не е било сторено. Въззивната инстанция всякога е длъжна да даде отговор на възраженията и доводите на страните независимо дали ги счита за основателни или не и дали ги уважава или не. Този именно отговор е израз на задължението на въззивна инстанция, която е и контролна такава - да провери изцяло законосъобразността на НП. Резултатът от тази проверка не може да е формален. Той винаги трябва да бъде обективизиран по делото - в мотивите на въззивния съдебен акт, така че да стане достояние на страните, а страната, която е изтъкнала довод в хода на съдебното производство, да узнае и проследи начина на формиране на волята на съда, по силата на която аргументите са или не са уважени. Всяко отклонение от принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, вр.чл.84 ЗАНН представлява съществено процесуално нарушение.

В случая въззивната жалба е била обявена за основателна изцяло декларативно, без да са ясни съображенията на съда за това. В крайна сметка въззивната инстанция е пренебрегнала процесуалното си задължение, произтичащо от чл. 339, ал. 3 НПК, вр.чл.84 ЗАНН да изложи ясни, точни, изчерпателни и законосъобразни мотиви по всички основни фактически и правни въпроси, за разрешаване пред нея.

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, упражняван от Административен съд София-град е ограничен от въведените с жалбата основания /чл.218, ал.1 от АПК/, с изключение на съответствието му с процесуалните изисквания, свързани с правораздавателната власт на въззивната инстанция, съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. При липсата на изчерпателни фактически и аргументирани правни изводи в мотивите към решението относно релевантните за незаконосъобразност на НП обстоятелства, и включени в предмета на доказване по делото, не може да бъде осъществен дължимия от АССГ контрол за законосъобразност. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който замести този на решаващия съд, което би лишило страните от една съдебна инстанция по фактите и приложението на закона.

По изложените съображения оспореното решение следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Относно разноските: По претендираните от страните разноски ще се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото - чл. 226, ал. 3 АПК.

Водим от горното, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 22.06.2020 г. на Софийския районен съд, НО, 104-ти състав по нахд. № 16188/2019 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.